

Sygn. akt IX Ga 361/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Liliana Stępkowska

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2016 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko: S. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu V Wydziału Gospodarczego z dnia 19 maja 2016 r. sygn. akt V GC 1063/15

oddala apelację.

Sygn. akt IX Ga 361/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Radomiu oddalił powództwo o zapłatę wniesione przez powoda (...) Spółkę Akcyjną w Ł. przeciwko pozwanemu S. S. (k. 66).

Jak wynika z treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego powód wywodził swoją wierzytelność z umowy ubezpieczenia OC. Jednakże z dokumentów przedstawionych w toku postępowania przez samego powoda (k.29, 30, 34, 36, 59) wynika, iż pozwany złożył oświadczenia o wypowiedzeniu umów OC. Oświadczenie to zawarte jest w umowie sprzedaży pojazdu, którą otrzymał od zbywcy ubezpieczyciel.

Sąd Rejonowy podniósł, iż zgodnie z art. 31 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 roku Nr 124, poz. 1152) w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowiedzi ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia.

W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy należy uznać, iż pozwany skutecznie wypowiedział umowę ubezpieczenia i dlatego nie jest zobowiązany do zapłaty składki za okres, gdy ta umowa już nie obowiązywała.

Po dokonaniu przedstawionej analizy stanu faktycznego i prawnego sąd uznał roszczenie strony powodowej za nieuzasadnione i dlatego orzekł jak w wyroku na podstawie art. 805 kc (k. 70).

Powód w apelacji, zaskarżając wyrok w całości wniósł o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.888,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5.11.2015 r. do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I instancję w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 i art. 328 § 2 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na zupełnym pominięciu dla oceny zasadności roszczenia powoda faktu udzielenia przez powoda ochrony ubezpieczeniowej z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą (...), a w konsekwencji błędnym przyjęciu, zarówno na etapie subsumcji, jak i wyrokowania, że wypowiedzenie umowy (...) miało wpływ na umowę (...);

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc przez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. dokumentów w postaci polisy nr (...) oraz polisy nr (...), z których jednoznacznie wynika, że pozwanemu w okresie od 19.09.2012 r. do 18.09.2013 r. powód udzielał ochrony ubezpieczeniowej w związku z posiadaniem przez niego pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym nr (...);

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 217 § 1 kpc poprzez pominięcie dowodu z dokumentu w postaci polisy nr (...) podczas gdy dokument ten miał istotne znaczenie dla rozpoznania sprawy, albowiem z dokumentu tego wynika, że powód udzielał pozwanemu ochrony ubezpieczeniowej w okresie od 19.09.2012 r. do 18.09.2013 r. co stanowi okoliczność mającą istotne znaczenie w sprawie;

4. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 217 § 1 kpc poprzez pominięcie okoliczności faktycznych przytoczonych przez powoda w piśmie procesowym z dnia 28.04.2016 r. podczas gdy okoliczności te miały dla sprawy istotne znaczenie, a sporne okoliczności nie zostały jeszcze dostatecznie wyjaśnione (k. 73-74).

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniósł o jej oddalenie (k. 77).

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja stanowi jedynie polemikę z ustaleniami i argumentacją Sądu I instancji wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje jako własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania i ponownego przytaczania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 r., nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000 r., nr 4, poz. 143). Apelacja sprowadza się do zarzutów naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego, które to zarzuty w ocenie Sądu Okręgowego są całkowicie bezzasadne.

Nie można uznać za zasadny zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc.

Należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji w niniejszej sprawie w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny co do okoliczności istotnych dla sprawy. W swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu, nie popełnił też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Okręgowy podziela ustalenia zawarte w uzasadnieniu Sądu pierwszej instancji. Nie można także uznać żadną miarą, że Sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń sprzecznych z zebrany materiał dowodowy. Apelacja nie wskazuje na czym konkretnie polegała wadliwość procesu myślowego Sądu pierwszej instancji, który przeprowadził analizę dowodów i wskazał w jakim zakresie uznaje je za wiarygodne.

Sąd pierwszej instancji nie uchybił zasadom swobodnej oceny dowodów. W judykaturze powszechnie przyjmuje się, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie może natomiast polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (tak SN m.in. w wyroku z dnia 27 września 2002 r. w sprawie II CKN 817/00, Lex nr 56906; w wyroku z dnia 8 kwietnia 2009 r. w sprawie II PK 261/08, Lex nr 707877, podobnie w wyroku z dnia 7 stycznia 2005 r. w sprawie IV CK 387/04, Lex nr 177263).

Do przyjęcia trafności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie wystarcza zatem wskazanie innej, możliwej na gruncie zebranych dowodów wersji faktycznej, lecz niezbędne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących ocenę sądu, a podniesione w tym zakresie argumenty winny wskazywać na brak powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiałem dowodowym. Z zasad określonych w art. 233 § 1 kpc wynika uprawnienie dla sądu rozstrzygnięcia w części dotyczącej ustalenia faktów według własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami, rolą zaś sądu odwoławczego jest jedynie kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, w tym granice swobodnej oceny dowodów, nie zostały przekroczone.

Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów i ustalenia stanu faktycznego w ramach materiału dowodowego - zaferowanego przez strony postępowania według stanu na chwilę zamknięcia rozprawy (art. 316 kpc). Powód nie wskazał w złożonej apelacji w jakim zakresie ustalenia poczynione przez Sąd I instancji były niezgodne ze stanem faktycznym, wobec czego zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy, w razie zbycia pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na nabywcę pojazdu przechodzą prawa i obowiązki zbywcy wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że nabywca wypowie ją przed upływem 30 dni od dnia nabycia pojazdu mechanicznego. W przypadku wypowiedzenia umowy, rozwiązuje się ona z upływem 30 dni następujących po dniu nabycia pojazdu mechanicznego.

Umowa ubezpieczenia nr 347- (...) została zawarta na okres od dnia 16 września 2011 roku do dnia 15 września 2012 roku. W umowie sprzedaży z dnia 13 kwietnia 2012 roku kupujący S. S. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu ubezpieczenia OC. Ubezpieczenie OC miało obowiązywać do czasu upływu terminu polisy OC, a sprzedający zobowiązał się do przekazania kserokopii umowy sprzedaży towarzystwu ubezpieczeniowemu w ustawowym terminie. Nabywca pojazdu – pozwany mógł więc wypowiedzieć umowę do dnia 12 maja 2012 roku, co oznacza, że złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2012 roku, nastąpiło w ustawowym terminie, wynikającym z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Samo oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia OC zostało złożone w sposób kategoryczny, nie budzący wątpliwości i z jego treści niewątpliwie wynika wola wypowiedzenia przez pozwanego umowy. Umowa rozwiązała się więc z upływem 30 dni od dnia zbycia pojazdu mechanicznego, tj. w dniu 12 maja 2012 roku. Zatem umowa obowiązywała jedynie do dnia 12 maja 2012 r. i niezasadne było wystawienie przez powoda polisy (...) na okres od dnia 16 września 2012 roku do dnia 15 września 2013 roku, gdyż w powyższym okresie pozwany nie był już związany umową ubezpieczenia OC.

Natomiast umowa ubezpieczenia nr (...) została zawarta na okres od dnia 19 września 2011 roku do dnia 18 września 2012 roku. W umowie sprzedaży z dnia 16 lipca 2012 roku kupujący S. S. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu ubezpieczenia OC. Ubezpieczenie OC miało obowiązywać do czasu upływu terminu polisy OC, a sprzedający

zobowiązał się do przekazania kserokopii umowy sprzedaży towarzystwu ubezpieczeniowemu w ustawowym terminie. Nabywca pojazdu – pozwany mógł więc wypowiedzieć umowę do dnia 15 sierpnia 2012 roku, co oznacza, że złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu w dniu 19 lipca 2012 roku, nastąpiło w ustawowym terminie, wynikającym z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Samo oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ubezpieczenia OC zostało złożone w sposób kategoriyczny, nie budzący wątpliwości i z jego treści niewątpliwie wynika wola wypowiedzenia przez pozwanego umowy. Umowa rozwiązała się więc z upływem 30 dni od dnia zbycia pojazdu mechanicznego, tj. w dniu 15 sierpnia 2012 roku. Zatem umowa obowiązywała jedynie do dnia 15 sierpnia 2012 r. i niezasadne było wystawienie przez powoda polisy (...) na okres od dnia 19 września 2012 roku do dnia 18 września 2013 roku, gdyż w powyższym okresie pozwany nie był już związany umową ubezpieczenia OC.

Z tych względów i w oparciu o art. 385 kpc Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda.